

des optaget som 2det Stykke i Udvalgets Vindringsforslag Nr. 15 (til § 4), hvormed maa sammenholdes Slutningen af første Stykke af Vindringsforslaget Nr. 16 (til § 5). Der skal altsaa med Hensyn til denne personlige Restfordring begynde en Tiaarsfrist fra Panterettens Vortfalden. Dette finder sin Begrundelse i, at denne vil være en Følge enten af en Rettsfølgning (Tvangsauktion med efterfølgende, af Auktionsdirektør, Foged eller Skifteret udstedt Støde), hvilken Rettsfølgning selvfølgelig er af indgribende Betydning ogsaa for Forholdet mellem den sekundære Panthaver og Skyldneren, eller af en mellem Panthaver og Skyldner truffen Overenskomst, som maa blive Udgangspunkt for en ny Forældelse.

Under Nr. 5 stiller Udvalget et Vindringsforslag om i § 2 Nr. 1 at fremhæve, at heller ikke Fordring paa Bank etc. i Anledning af Midler, som have været givne i haandsaet Pant, skal forældes i mindre end 20 Aar. I Lovforslaget nævnes kun Midler, der ere „givne i Forvaring“; men dette Udtryk rummer næppe Midler, der ere givne Banker som „haandsaet Pant“. Det er selvfølgelig ikke Kravet paa at faa endnu tilstedeværende Effekter udleverede, der er Genstand for Forældelse, men Fordringen paa Godtgørelse, fordi disse Effekter uretmæssig ere blevne realiserede, eller lignende.

Vindringsforslaget Nr. 6 er begrundet paa, at Ordet „Bankforretning“, som er det, der bruges i Lov om Handelsregistre Nr. 23 af 1. Marts 1889 § 35 a, baade er en korrektere Betegnelse end Ordet „Bankvirksomhed“ for den Art Næringsdrift, der motiverer den længere Frist ifølge § 2, og vel ogsaa er det Ord, der sædvanlig benyttes ved Anmeldelser til Handelsregistre. Til at tilføje „Veksellererforretning“ har Udvalget ikke fundet tilstrækkelig Anledning.

Til § 3

stiller Udvalget under Nr. 7 og 8 nogle Vindringsforslag, som blot sigte til at afværge mulige Misforstaaelser. Ordene „eller Løfte“ ere tilføjede overensstemmende med en Indstilling fra den norske „Justitskomite“ til

Ødelstinget, „fordi en ensidig Retshandel, hvor Løftet er forpligtende uden Accept, ikke vel kan betegnes som Overenskomst“.

Til at stille Vindringsforslaget Nr. 9 er Udvalget foranlediget ved den Betragtning, at en Afgift, der er afhængig af en vis „Begivenheds“ Indtræden, ikke har samme Karakter som de øvrige Fordringer, der omhandles under Nr. 2, idet det karakteristiske ved disse er den „stadige Tilbagevenden“, „de bestemte Mellemrum“. Vindrungen vil væsentlig kun have den Betydning, at Krav paa Recognition i Anledning af Gjerklifte først forældes i 10 Aar. I Betragtning af, at det ofte i længere Tid kan forblive ukendt for den berettigede, at Ejendommen er bleven solgt, finder Udvalget, at den ekstraordinære korte Frist af 3 Aar ikke her bør komme til Anvendelse.

Vindringsforslaget Nr. 10 tilsigter at gøre det klart, at ikke enhver Ydelse, der forfalder med bestemte Mellemrum, skal forældes i 3 Aar. Udvalget har tillige fundet det urigtigt, at Lejekrav, om hvilke Reglen er givet i § 3 Nr. 1, ogsaa skulde falde ind under samme § 3. Nr. 2.

Vindringsforslaget Nr. 11 er det første af de Vindringsforslag, hvorved Udvalget tilsigter at stille Fordring paa Forlover i Henseende til Forældelse væsentlig anderledes end efter Lovforslaget. Dette Vindringsforslag maa ses i Forbindelse med Udvalgets Vindringsforslag Nr. 12 og 15, og med Hensyn til disse Vindringsforslag skal Udvalget bemærke følgende:

Lovforslagets Bestemmelser om Forældelse af Forløste Fordringer findes i § 3 Nr. 4, § 4 Nr. 1, § 5, 2det og 3dje Stk., hvormed maa sammenholdes § 6. Det System, der fremgaar af disse Bestemmelser, er i høj Grad indviklet. Som almindelig Regel opstilles det, at Fordring ifølge Forløste forældes i en Frist af 3 Aar, regnet fra denne Fordrings virkelige Forfaldsdag. Ved Forløste for Fordringer, der falde ind under § 2 Nr. 2, er Fristen dog 20 Aar, regnet fra den Dag, da den første Ydelse forfaldt til Betaling, og naar en Fordring paa Forlover, efter at være forfalden eller i øvrigt at være „bleven til en selvstændig Gælds-